

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1308370/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב ציון לודאילוז

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד בועז לוי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר שלום בער אשכנזי וטו"ר משה מיטלמן)

הנדון: ערעור על פסק דין חלוט במסווה ערעור על החלטות מאוחרות העוסקות בביצועו

החלטה

בהחלטה מיום י"ג במרחשוון התשפ"ב (19.10.2021) הבהרתי כי פסק דינו של בית הדין הרבני האזורי פתח תקווה מיום ג' בסיוון התשפ"א (14.5.2021) הוא חלוט לאחר שהמועד להגשת ערעור עליו חלף זה מכבר.

עם זאת הבהרתי כי המערערת רשאית להגיש ערעור על החלטות שניתנו לאחר פסק דין זה ושהמועד לערעור עליהן טרם חלף, אלא שבערעור כזה אינה יכולה לתקוף את פסק הדין החלוט ולבקש לבטל את אותן החלטות מכוח טענתה כי פסק דין זה שגוי הוא, טענה שאותה אי אפשר להעלות לאחר שהיה זה לפסק דין חלוט. הבהרתי כי לפיכך כל שיכולה היא לטעון כי ההחלטות המאוחרות לפסק הדין שגויות הן גם אליבא דהקביעות העובדתיות והמשפטיות שנקבעו בפסק הדין.

הוריתי אפוא למערערת כי תגיש, אם עומדת היא על ערעורה, כתב ערעור מתוקן שיכלול אך ורק טענות שמתקיים בהן העיקרון האמור, היינו שמקבלות הן את פסק הדין כפי שהוא, ותוקפות את ההחלטה מושא הערעור "לשיטתו" של בית הדין קמא בפסק דינו.

כתב ערעור "מתוקן" אכן הוגש לבית דיננו, אולם העיון בו מלמד כי פרט לכותרת "מתוקן" אין בו דבר המצדיק את הגדרתו ככזה, ולמעשה שב הוא וממחזר את כל הטענות נגד פסק הדין עצמו.

כדי להצדיק, לכאורה, את העלאתן של טענות אלה שוב הוסיפה המערערת סעיף לכתב הערעור המתוקן, סעיף 6, שבו הסבירה כי היא מפרטת את הטענות כדי להראות כי דרך התנהלותו של בית הדין קמא בעניינם של הצדדים לוקה באופן עקבי בליקויים כאלה ואחרים. על תזה זו חזרה המערערת שוב בסעיפים 35–36 לערעור ה'מתוקן'.

ברם אין בהעלאת טענות אלה כדי להכשיר את הגשת הערעור על פסק הדין החלוט זה מכבר, ומובן גם שאין בהעלאת טענות גרידא כדי לקבוע כי צודקות הן לגופן.

מכל מקום הטרחתנו במלל רב שעניינו במחזור הטענות נגד פסק הדין החלוט הייתה יכולה אולי להיסלח (על בסיס התירוץ שבסעיף 6 ואולי גם בלעדיו) אם לבסוף היו עולות גם טענות כנדרש

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

היינו טענות לטעות של בית הדין בהחלטות המאוחרות אף אליבא דפסק הדין, אלא שאת אלה לא מצאתי בערעור ה'מתוקן'.

לפיכך דינו של הערעור לדחייה על הסף, ואך לפני משורת הדין לא יושתו הוצאות משפט לטובת אוצר המדינה בגין הטרחת בית הדין שוב בערעור שלאור האמור ערעור סרק הוא ותוך התעלמות בוטה מהוראת בית הדין בהחלטה הקודמת.

בשולי הדברים אני מוצא לנכון להעיר:

כתבי הטענות מצידו של המשיב בתיק הוגשו בידי טו"ר אשכנזי ממושרד טו"ר מיטלמן על בסיס ייפוי הכוח שהוגש טו"ר אשכנזי ושבנו לכאורה ייפה המשיב את כוחו של טו"ר אשכנזי ואת כוחם של טו"ר מיטלמן ויתר הטוענים הרבניים ממושרדו. דא עקא, ייפוי כוח זה אינו חתום ולא כל שכן שאינו מאומת. אכן לתיק בית הדין האזורי הוגש ייפוי כוח כזה החתום לכאורה בידי המשיב, אם כי אינו מאומת, אך מצופה מבא כוח המגיש ייפוי כוח לבית הדין הגדול שיגיש לו ייפוי כוח הראוי לשמו – חתום ומאומת ולא יסתמך על הגשתו לבית הדין האזורי, לא כל שכן כשאף שם לא היה ייפוי הכוח מאומת ולא כל שכן כשאינו מפנה לייפוי הכוח שהוגש לבית הדין האזורי אלא אכן מגיש ייפוי כוח לבית הדין הגדול וכאומר "זה ייפוי הכוח שבידיי".

כתבי הטענות שהוגשו כוללים טענות לגופן של טענותיה של המערערת שאותן לא נזקקנו לבחון לגופן, לאור הנ"ל, וטענות העומדות בזיקה לאמור לעיל, שנכונות הן לגופן, אולם אף את אלה ספק אם היה מקום לבחון כטענות "של המשיב" כשייחוסן אליו מבוסס על ייפוי כוח שכזה. הערעור נדחה על הסף אפוא מכוח הנימוקים דלעיל אך ללא שייראו הללו כטענות של המשיב וממילא אין מקום לבחון את הבקשה לחייב את המערערת בהוצאותיו שלו.

החלטה זו וההחלטה מי"ג במרחשוון (19.10) הנ"ל מותרות בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י"ד בכסלו התשפ"ב (18.11.2021).

הרב ציון לודאילוז

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה